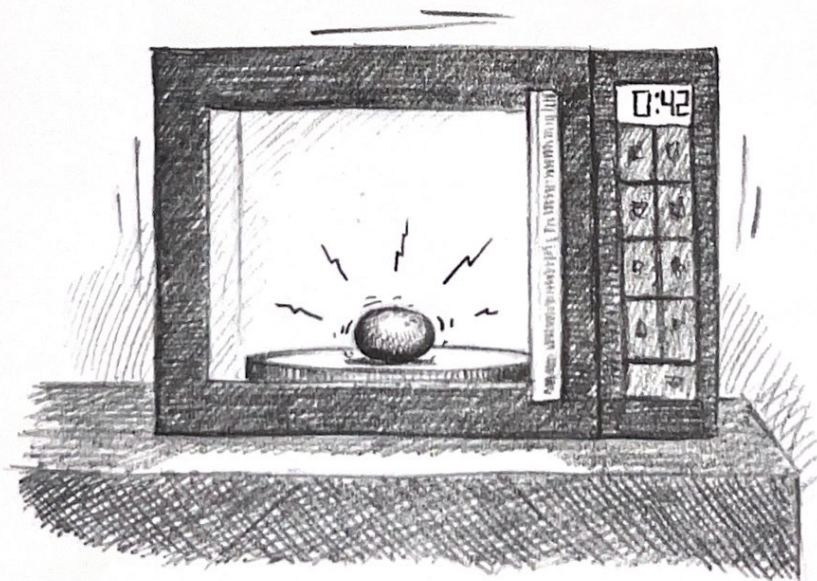
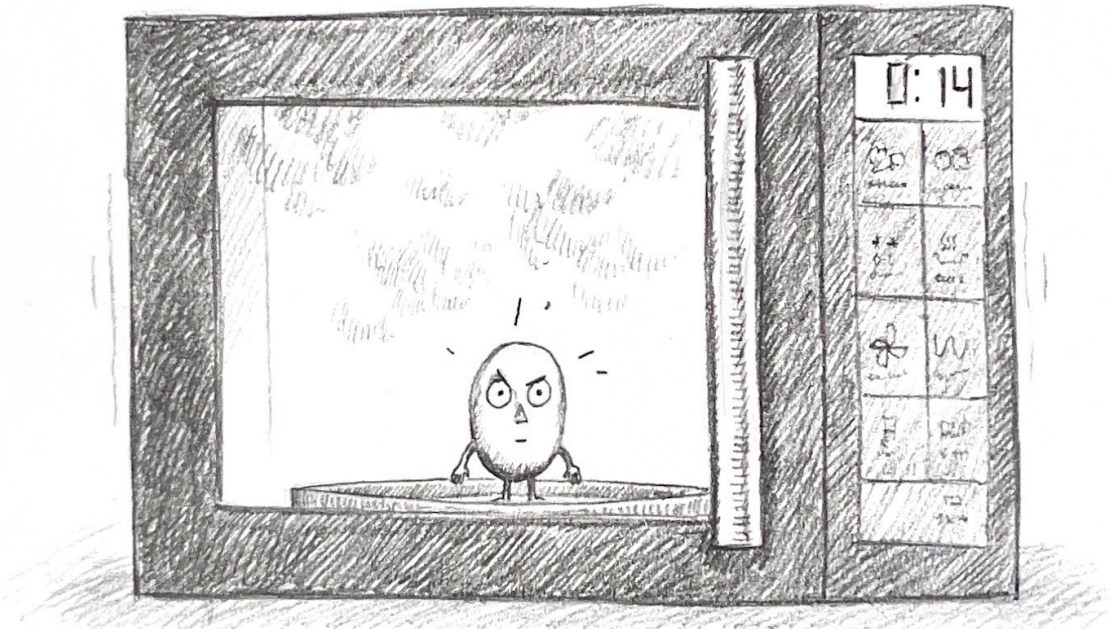

De magnetron zoemt een tijdje.
De korrel groeit wel, maar hij barst niet.
Hij wordt groter en groter.
Ik wist niet dat mais zo enorm kon
worden.
De korrel is nu zo groot als een glanzende,
gele kiwi.
Ik weet zeker dat hij elk moment kan
ontploffen.

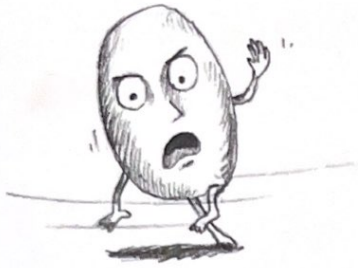
Maar er gebeurt iets anders.

Uit de korrel ploppen twee beentjes!
En twee armpjes.
En... wat?
Dat kan helemaal niet...

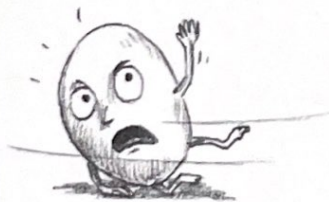

De korrel is een mannetje geworden!
Ik staar hem aan.
Woedend kijkt hij terug.

Het maismannetje
zwaait met zijn vuistjes.
Hij doet een paar
stappen en valt dan op
zijn rug.

Zijn armpjes en beentjes
spartelen in de lucht.
Een beetje zoals bij een
kever.

Ondertussen blijft het
bord waarop hij ligt
rondjes draaien.
Met moeite komt het
mannetje overeind.

Hij kruipt naar de deur
en bonkt erop.

Ik aarzel even, maar trek het deurtje toch open.

De magnetron stopt meteen.

Het ruikt naar vuur.

Nu de maiskorrel niet meer achter glas zit, ziet hij er *nog* groter uit.

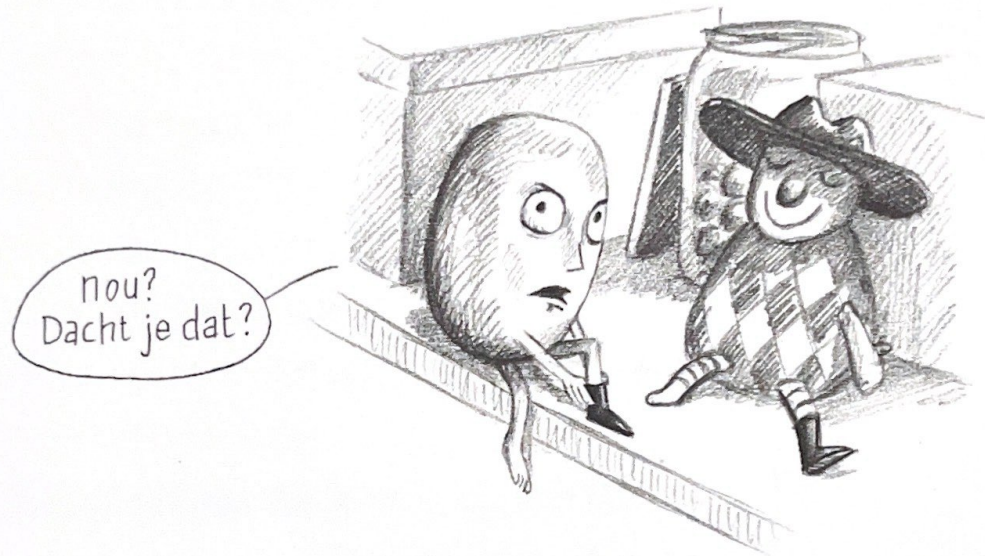
En *nog* bozer.

Hij wappert wat frisse lucht naar zich toe.

Met felle oogjes kijkt hij me aan.

Hij doet zijn armen over elkaar.

'Zooo,' zegt hij.
'Wat dacht je, meisje?
Ik laat hem nog wat langer draaien?
Vindt-ie vast leuk?'

HOOFDSTUK 5

EVEN
VOORSTELLEN

'Ik zal me even voorstellen,' zegt het
manneltje.

'Ik ben Bob.

Bob Popcorn.

En ik heb best wel honger.'

Plotseling begrijp ik wat er aan de hand is.

'Jij bent niet echt,' zeg ik.

'O nee?' vraagt Bob.

'Natuurlijk niet,' zeg ik.

Ik ben blij dat ik het meteen doorheb.
Zo ziet een fantasievriendje er dus uit.

‘Wat zit je nou te kijken,’ zegt het
mannetje.

Ik knijp mijn ogen dicht en schud mijn
hoofd.

Misschien gaat het dan weer normaal
werken.

En stop ik met mannetjes verzinnen.

Maar wanneer ik mijn ogen opendoe, is
Bob er nog steeds.

Hij tikt op zijn voorhoofd.

Ben jij niet helemaal eh...?

